

Arrest

nr. 61 634 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. WOUTERS loco advocaat C. SCHREURS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger van Fulla origine te zijn afkomstig van Banjul. U studeerde aan de Muslim High School in Banjul. Daarna werkte u bij Gambia Telecommunications en sinds 1994 werkt u bij de Gambiaanse inlichtingendienst National Intelligence Agency (NIA). U kreeg drie maanden opleiding en daarna verzamelde u inlichtingen en informatie bij de bevolking. In 1997 werd u gevraagd om mee te werken aan het Aidsprogramma van president Jammeh. De verpleegsters die de president bijstonden werden vervangen door NIA-leden. U assisteerde de president en voerde behandelingen uit bij de patiënten. U moest informatie verzamelen en verhinderen dat de mensen gingen praten. U begreep nadien dat de patiënten niet genazen, maar dat ze werden betaald om de bevolking te laten geloven dat de president hen kon genezen.

Op donderdag 7 januari 2010 reed u met enkele collega's terug van uw werk. U zat vooraan in de auto samen met (M.) en achterin zaten (F.K.), (N.) en een andere man. Er werd gezegd dat er iemand was genezen. U reageerde tegen (M.) dat de president niet kan genezen. (M.) antwoordde en vroeg wat u dacht. U zei hem het verhaal te vergeten, dat het daarom was dat Mr (Mb.) was ontslagen. (M.) zei dat Mr (Mb.) werd ontslagen omdat hij kritiek had geleverd. U gaf (M.) het voorbeeld van (Mo.Y.), namelijk dat deze man niet ziek was, maar dat hij was betaald om op de televisie te gaan verkondigen dat hij door president Jammeh was genezen. U werd nabij Yundum gestopt door de politie en jullie lachten met de manier waarop de agent u groette, waardoor het onderwerp van het gesprek veranderde. U zette de passagiers af en u ging naar het huis van uw vrouw (S.). Op vrijdag communiceerde u met (M.) en hij vroeg of jullie elkaar konden zien. U weigerde en u ging slapen die avond. 's Nachts werd er gebeld. Uw vriend (E.S.) woont ook in Bakoteh en is lid van de Black Fanta's, een speciale gewapende eenheid. (E.) zei u direct te vertrekken of het zou gedaan zijn met u. U sprong uit bed, deed uw broek aan, toen u deuren van een auto hoorde dichtslaan. U zei tegen uw vrouw dat er een probleem was en u vertrok langs de achterdeur. U sprong over het hek en schuilde verderop in uw buurt achter een mangoboom. U belde uw eerste vrouw (F.) om haar te zeggen dat er een probleem was en dat ze direct met de kinderen naar uw moeder moest gaan. U wachtte tot de auto wegreed en keerde terug naar uw huis. U hielp uw vrouw over het hek aan de achterkant van uw huis en jullie gingen naar het huis van een vriend (A.). U vertrok daarna naar Dakar, Senegal. Vijf dagen later belde u met (E.) en u vroeg hem waarom de Black Fanta's naar uw huis waren gekomen. Hij vroeg of u tegen iemand over de president had gesproken. U bevestigde dit en zei dat u niet dacht dat het slecht was. Hij reageerde of u misschien dacht dat het een grap was en raadde u aan om het land te verlaten. U hebt Gambia verlaten op 10 januari 2010 samen met uw vrouw (S.F.) (CG 10-10809B). U reisde via Senegal naar België en u hebt op 25 januari 2010 asiel gevraagd. Uw vrouw is op 31 maart 2010 bevallen van een zoon (Mom.A.B.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van vrees voor vervolging door de Gambiaanse autoriteiten nadat u kritiek uitte op de president, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart te hebben gewerkt bij de inlichtingendienst van Gambia, National Intelligence Agency (NIA) (zie gehoor CGVS, pp.3-4), maar u legt geen begin van bewijs neer van uw werk bij NIA (zie gehoor CGVS, p.5). Hoewel u verklaart een kaart te hebben gehad en een tewerkstellingsbrief (zie gehoor CGVS, p.5), legt u geen enkel document neer dat uw beweerde functie kan staven. U legt een kaart neer dat u helper zou zijn van President Jammeh's Treatment Program met vermelding HIV/Aids Herbal Treatment en een foto waarbij u de president assisteert bij een genezing, maar dit vormt geen objectieve aanwijzing van uw functie bij de Gambiaanse inlichtingendienst. Bovendien vermeldde u nergens in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd.24.2.2010, dat u werkzaam was bij NIA. U verklaart op het Commissariaat-generaal dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken hebt gezegd dat u undercover werkte, wat geen steun vindt in het administratieve dossier. U voegt toe dat u bang was, omdat (E.) weet waar uw familie is (zie gehoor CGVS, p.13). Nochtans mag van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Van een kandidaat-vluchteling mag tevens verwacht worden dat hij al het nodige zou doen om zijn profiel en zijn beweerde vrees te staven.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u verklaart als undercover naar politieke meetings te zijn geweest, waaronder deze van de regeringspartij APRC en de oppositiepartij UDP. U vermeldt verder 'doi', maar u kunt het letterwoord niet volledig spellen, noch de betekenis ervan uitleggen (zie gehoor CGVS, p.5). U blijkt de volledige naam van deze oppositiepartij niet te kennen. Later tijdens het vervolg van hetzelfde gehoor vermeldt u de partij PDOIS van Sidia Jatta en Halifa Sallah (zie gehoor CGVS, p.11). U vermeldt dat er nog een partij was van een man die uit Duitsland terugkwam voor de verkiezingen, maar ook zijn naam bent u vergeten (zie gehoor CGVS, p.5). Het is merkwaardig dat iemand die beweert undercoveragent te zijn geweest en voor de nationale inlichtingendienst te hebben gewerkt, niet beter op de hoogte zou zijn van de oppositiepartijen in zijn land of deze niet beter zou kunnen onthouden.

Verder dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U verklaart op weg naar huis in de auto kritiek te hebben geuit over de Gambiaanse president (zie gehoor CGVS, p.9). U vertelde dat een patiënt niet ziek was, maar werd betaald om te zeggen dat hij door de president was genezen. Het is zeer bevreemdend dat iemand die werkt bij de inlichtingendienst niet zou beseffen dat kritiek tegen de president iets ernstigs is in Gambia. Uw verklaring dat u niet dacht dat het iets slechts was (zie gehoor CGVS, p.10) stemt niet overeen met de aard van de door u beweerde uitgevoerde functie. Zo haalt u immers zelf aan dat mensen die kritiek hebben, de volgende morgen de zon niet meer zullen zien en dat daarom NIA bestaat (zie gehoor CGVS, p.11). Uw verklaring dat u dacht dat de andere passagiers in de auto alles wisten en dat jullie collega's waren (zie gehoor CGVS, p.11), overtuigt niet. U stelt immers in hetzelfde gehoor dat u (E.) niet vertrouwd (zie gehoor CGVS, p.10) en dat er concurrentie is tussen Fulla, Jolla en Mandinka, waardoor er leugens worden verteld. Het is ongeloofwaardig dat u niet zou beseffen wat de mogelijke gevolgen of impact zou zijn van kritiek te uiten op de president.

Overigens dient te worden opgemerkt dat u via (E.) vernam dat u werd gezocht omwille van uw kritiek op de president (zie gehoor CGVS, p.10). U verklaart dat (E.) op de hoogte was via informatie die aan hem wordt gegeven en dat hij een bevel had gekregen (zie gehoor CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u niet verder op de hoogte bent hoe (E.) wist dat u over de president had gesproken. Wanneer u gevraagd wordt of u niet wilde weten wie de informatie gaf, antwoordt u dat enkel de mensen in de auto het kunnen zijn, want u bespreekt zoiets niet met uw vrouw of familie (zie gehoor CGVS, p.11). Hierbij is het opmerkelijk dat uw vrouw (S.F.) verklaart dat u haar vertelde dat de president mensen omkoopt om te zeggen dat ze genezen zijn (zie gehoor CGVS 10-10809B, p.7). Uw vrouw stelt dat u haar twee keer zei dat de president niet geneest en dat ze u vroeg om te stoppen, dat het niet veilig was (zie gehoor CGVS 10-10809B, p.7). Het is op zijn minst merkwaardig dat u en uw vrouw hierover andere verklaringen afleggen. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Immers van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neerlegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De identiteitskaart (n°380959) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. Het arrestatiebevel dd.20 januari 2010 stelt dat u gezocht wordt omdat u ergens in de maand januari 2010 aanzette tot geweld en de rust verstoorde. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit document op zich niet de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstelt. Men dient in dat opzicht er nogmaals op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit in het onderhavige geval niet het geval is. Het certificate of character (dd.5.2.2009) stelt dat u nooit bent veroordeeld voor een misdaad of misdrijf, maar wijzigt niets aan bovenstaande motivering. De foto toont u samen met de president, maar maakt geen melding van de omstandigheden waarin deze foto werd genomen. De foto vormt daarenboven geen bewijs van de door u beweerde vrees voor vervolging. Het krantenartikel 'Critics challenge Jammeh's HIV/AIDS treatment claims' in The African Bulletin van februari 2009 betreft de vraag van critici naar wetenschappelijke validatie van de behandelingen door Jammeh, maar u wordt zelf niet vermeld in dit artikel.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over uw reisweg. Zo beweert u zich niet te kunnen herinneren met welke luchtvaartmaatschappij u hebt gevlogen (zie gehoor CGVS, p.6). Wanneer de vraag wordt herhaald, antwoordt u alleen te weten dat u aankwam in Parijs en dat jullie de Thalystrein namen. Nogmaals wordt de vraag herhaald en u stelt erg gefrustreerd te zijn geweest in Dakar en (Em.) niet te geloven (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart met een Afrikaans paspoort te hebben gereisd, maar u blijkt niet te weten van welk land het paspoort was, noch op welke naam het paspoort stond (zie gehoor CGVS, p.6). Opnieuw is het merkwaardig dat u als beweerd inlichtingenagent niet meer aandacht zou hebben besteed aan uw reisroute en de gebruikte documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger van Mandinka origine te zijn. U huwde in juli 2007 met (B.B.) (CG 10-10809). U woonde samen met (B.) in Brikama. (B.)'s eerste vrouw woonde in Bundung. Uw man werkte bij de inlichtingendienst NIA en sinds twee of drie jaren assisteerde hij de president bij genezingen. Uw man kwam begin januari 2010 op donderdagavond naar huis. Hij vertelde tegen u dat de president geen aids kon genezen. U wist op dat moment niet dat hij dit ook tegen zijn collega's had verteld. 's Nachts kreeg uw man telefoon. Een vriend vertelde hem dat hij het huis moest verlaten, omdat hij anders dood zou zijn binnen de 10 minuten. Hij sprong uit bed en trok zijn broek aan. Jullie hoorden deuren van een auto dichtslaan en uw man liep weg. U hoorde mensen kloppen op de deur en u dook onder het bed. Ze doorzochten het huis en ze gingen weg. Uw man keerde terug naar huis en u vluchtte met hem naar het huis van (A.) in Sanchaba. Daar belde hij zijn eerste vrouw en vroeg haar direct het huis te verlaten. U hebt Gambia verlaten op 10 januari 2010 samen met uw man (B.B.) (CG 10-10809). U reisde via Senegal naar België en u hebt op 25 januari 2010 asiel gevraagd. U bent op 31 maart 2010 bevallen van een zoon (Mom.A.B.).

B. Motivering

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen van uw man en de door u aangehaalde elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas zijn gebaseerd op de elementen aangebracht door uw man (B.B.) (CG 10-10809). U verklaarde verder geen andere problemen te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gezien in het kader van de asielaanvraag van uw man een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, dient ook wat betreft uw asielaanvraag een negatieve beslissing te worden genomen. De door u neerlegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. De identiteitskaart (afgegeven op 16.6.2009) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De huwelijksakte (n°325866 opgemaakt te Bundung op 15.12.2009) betreft uw huwelijk met (B.B.), wat hier eveneens niet wordt betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen stellen dat zij voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in het Verdrag van Genève. Zij hebben een gegronde vrees voor vervolging en lopen een reëel risico op het lijden van ernstige schade (subsidiaire bescherming).

Verzoeker wist maar al te goed wat de repercussies zijn van het uiten van kritiek op de president. Hij meende dat een opmerking in het bijzijn van collega's bij het NIA niet van dezelfde grootte is als openlijk kritiek uiten tegen een onbekende. Verzoeker speelde een groot aantal jaren zijn rol binnen het NIA. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) kan niet weerleggen dat hij hiervan deel uitmaakte. Verzoeker assisteerde de president bij behandelingen en bezoeken. Ter staving legde hij een foto neer en een kaart met vermelding 'HIV/Aids Herbal Treatment' die aantoonde dat hij deel uitmaakte van het 'President Jammeh's Treatment Program'. De president laat zich daarbij enkel omringen door mensen van het NIA, wat evenmin wordt weerlegd in de bestreden beslissing. De twee voornoemde stukken vormen een objectieve aanwijzing van verzoekers functie bij het NIA. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift zijn identiteitskaart, een ondertekend document van het NIA met zijn foto en een benoemingscertificaat bij het NIA, ondertekend door de directeur-generaal van het NIA en gedateerd op 14 januari 1998. In april 2005 kreeg verzoeker promotie binnen het NIA wat hem werd gemeld bij het schrijven van 31 maart 2005 zoals bij het verzoekschrift gevoegd. Tevens opereerde hij ooit op de '7th African Union Summit' van 25 juni 2006 tot 2 juli 2006 en voegt hij ter ondersteuning hiervan een stuk bij het verzoekschrift. Al deze documenten tonen aan dat hij geruime tijd werkzaam was bij het NIA. De stelling dat hij hieromtrent geen begin van bewijs bijbrengt kan dus niet meer

worden gevolgd. De tewerkstellingsbrief en de kaart waarvan sprake is in de bestreden beslissing heeft verzoeker nog niet naar België kunnen laten overkomen daar deze in het huis liggen dat hij in Gambia moest verlaten.

Verzoekende partijen hebben volledig en zo gedetailleerd mogelijk vanaf het begin alle elementen ter ondersteuning van hun aanvraag accuraat en correct aangebracht. Het arrestatiebevel van 20 januari 2010 is ook een bewijs van hun relaas.

Dat verzoeker niet weet hoe E. wist dat hij met de president sprak en of verzoeker het al dan niet met verzoekster had over het feit dat de president mensen zou betalen om te zeggen dat zij genezen zijn is niet relevant voor hun asielaanvraag. Verzoeker verklaarde dat hij het hierover niet uitvoerig had met verzoekster omdat hij haar wilde afschermen voor zijn problemen doch dat het goed mogelijk kan zijn dat hij in het kader van hun huwelijk hierover af en toe een woord liet vallen. Dit verklaart waarom verzoekster aangaf dat verzoeker vertelde dat de president niet geneest. De commissaris-generaal kan enkel op basis van deze zaken niet besluiten dat verzoekende partijen geen eenduidige verklaringen aflegden of dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen zou zijn aangetast.

Verzoeker was wel degelijk op de hoogte van de politieke partijen in Gambia. Hij noemde tijdens hetzelfde gehoor de regeringspartij APRC, de oppositiepartij UDP en de partij PDOIS. Hij was de namen van deze partijen niet vergeten nu hij ze uitdrukkelijk vermeldde op hetzelfde gehoor.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen niet akkoord gaan met de motieven van de bestreden beslissingen. Aldus roepen zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Ondanks het feit dat verzoeker werkzaam zou zijn geweest voor het NIA een dermate belangrijk element is in hun asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat noch verzoeker noch verzoekster hiervan in de door hun ingevulde vragenlijst ook maar enige melding maakte (administratief dossier, stukken 15 en 16). Verzoeker kon voor deze ommissie bij het CGVS geen afdoende uitleg geven. Gevraagd waarom hij

in de vragenlijst niet vermeldde dat hij werkte voor het NIA beweerde hij te hebben gezegd dat hij undercover werkte, hetgeen geen steun vindt in het administratief dossier. Voorts voegde hij toe dat hij bang was dat de informatie naar Gambia zou gaan, hetgeen evenmin het voormelde kan verklaren (administratief dossier, stuk 7, p.13). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming vraagt van de Belgische overheid, mag namelijk verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin.

Daarenboven legden verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen af omtrent de graad van verzoeker en de vraag of deze al dan niet zou zijn gepromoveerd in de loop van zijn carrière. Verzoekster verklaarde dat verzoeker bij het NIA werd gepromoveerd tot 'korporaal'. Zij voegde hieraan toe dat de graden boven deze graad 'sergeant', 'inspector' en 'DG' waren, waarna je hoofd wordt van alles (administratief dossier, stuk 8, p.3). Verzoeker ontkende echter uitdrukkelijk ooit promotie te hebben gehad bij het NIA, en dit ondanks dat men reeds sedert 2001 beloofde dat hij zou worden gepromoveerd tot 'inspector'. Tevens stelde hij dat hij de graad van 'sergeant' had en dat hij startte als 'sergeant' (administratief dossier, stuk 7, p.8).

Bovendien beweert verzoeker in het kader van zijn beroepsactiviteit voor het NIA te hebben gefungeerd als helper van de president in diens medisch programma ter bestrijding van HIV/Aids doch legde hij dienaangaande verklaringen af die zowel onderling tegenstrijdig zijn als in strijd zijn met de verklaringen van verzoekster. Verzoeker stelde in de vragenlijst: "*Mijn laatste beroep was 'helper' van President Jammeh's Treatment Programme. (+/- 1 jaar)*" (administratief dossier, stuk 15, p.2). Bij het CGVS stelde verzoeker herhaaldelijk dat het programma van de president startte in 1997 en stelde hij reeds sedert 1997 helper te zijn geweest bij dit programma (administratief dossier, stuk 7, p.3-4, 11-12). Ook verzoekster gaf bij het CGVS aan dat verzoeker helper zou zijn geweest sedert de oprichting van het programma doch zij preciseerde dat dit slechts sedert zo'n twee tot drie jaar geleden was (administratief dossier, stuk 8, p.3). Het is daarbij wel erg opmerkelijk dat verzoekster de start van het medisch programma van de president wel ongeveer correct situeert terwijl verzoeker, die nochtans beweert aan dit programma te hebben meegewerkt, de start hiervan manifest verkeerd situeert in de tijd (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie).

De voorgaande vaststellingen maken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende activiteiten voor het NIA en als helper van de president.

Voorts motiveert de commissaris-generaal, zelfs indien aan deze activiteiten enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, met reden dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tegenover zijn collega's van het NIA kritiek zou hebben geuit jegens de president. Zijn verklaring dat hij niet zou hebben gedacht dat het uiten van kritiek in het bijzijn van zijn collega's kwaad kon, zoals hij deze herhaalt in het verzoekschrift, wordt daarbij terecht onafdoende geacht gelet op zijn verklaringen dat (i) mensen die kritiek uiten de volgende dag het zonlicht niet meer zien en dat net daarom het NIA bestond (ii) er concurrentie was tussen de collega's waardoor er zelfs leugens worden verteld. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker tevens verklaarde dat op het ogenblik dat hij kritiek uitte een voor hem onbekende collega in de wagen zat, alsmede dat een andere persoon, Dr. Mb. reeds omwille van het uiten van kritiek werd ontslagen (administratief dossier, stuk 7, p.9).

Daarenboven legden verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande de vraag of verzoeker het voorgaande zou hebben verteld aan verzoekster. Verzoeker verklaarde, gevraagd of hij niet wilde weten wie aan C. vertelde dat hij over de president sprak: "*Enkel de mensen in de auto kunnen het zijn. Ik bespreek niet met mijn vrouw of familie. Ik wil het niet. Ik weet hoe mensen zijn. Ik kan met vrouw spreken en dan vertelt ze een vriendin, en zo gaat het verder*" (administratief dossier, stuk 7, p.11). Verzoekster verklaarde echter dat haar man haar wel degelijk tweemaal vertelde dat de president geen aids kan genezen en mensen omkoopt, alsmede dat hij het haar nog vertelde de dag waarop zij problemen kenden (administratief dossier, stuk 8, p.6-7). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringspartijen *post factum* trachten aan te brengen in het verzoekschrift.

Tevens legden verzoeker en verzoekster, nog daargelaten dat het weinig aannemelijk is dat indien de woning van verzoekende partijen door zes tot zeven soldaten van een speciale eenheid (de 'Black Fanta's') gedurende lange tijd grondig werd doorzocht deze soldaten verzoekster, die zich gewoon onder het bed zou hebben verstopt, niet zouden hebben gevonden (administratief dossier, stuk 7, p.10; stuk 15, p.2), incoherente verklaringen af omtrent het verloop van de gebeurtenissen die hen ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten. Verzoekster stelde dat zij zich gedurende ongeveer twee uur onder het bed verstopte tot de personen die de woning doorzochten vertrokken en dat zij ook nadat

zij vertrokken onder het bed bleef zitten tot haar man terugkwam en haar vanonder het bed nam (administratief dossier, stuk 8, p.7). Verzoeker stelde echter dat hij niet wist wat verzoekster deed en dat zij hem slechts later vertelde dat zij zich verschool onder het bed. Hij gaf tevens aan dat hij, nadat de personen die het huis doorzochten na een uur vertrokken, een half uur wachtte, vervolgens over het hek ging kijken en verzoekster zag. Verzoekster zou hem hebben gezegd dat ze vertrokken waren en ging buiten op de veranda kijken. Slechts daarna kwam verzoeker en hielp hij haar over het hek (administratief dossier, stuk 7, p.10).

Daarenboven brengen verzoekende partijen niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van hun voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt nog des te meer daar zij hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen afleggen. Zo kon verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij zouden hebben gereisd en beweerde hij dat de smokkelaar van hem en van verzoekster een foto nam (administratief dossier, stuk 17, nr.33-34). Bij het CGVS ontkende verzoeker echter uitdrukkelijk dat de smokkelaar foto's nam. Voorts bleek hij wederom niet in staat aan te geven met welke luchtvaartmaatschappij zij reisden. Evenmin kon hij preciseren onder welke naam en nationaliteit zij reisden (administratief dossier, stuk 7, p.6). Ook verzoekster bleek niet in staat aan te geven met welke vliegtuigmaatschappij of onder welke naam zij reisde (administratief dossier, stuk 8, p.5).

De voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde asielrelaas van verzoekende partijen.

De documenten die verzoekende partijen neerlegden voor het CGVS vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen (administratief dossier, stuk 22; stuk 23: documenten).

Uit de louter algemene vermelding "*security*" bij verzoekers beroep op zijn identiteitskaart kan niet worden afgeleid dat hij zou hebben gewerkt bij het NIA of als helper van de president, noch dat de door hem aangehaalde feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Voor het overige bevatten de identiteitskaarten van verzoekende partijen en hun huwelijksakte slechts een aantal identiteitsgegevens doch worden hierop geen gegevens vermeld die afbreuk kunnen doen aan voormelde vaststellingen.

Wat betreft het arrestatiebevel van 20 januari 2010 dient te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat verzoekende partijen een exemplaar hiervan voorleggen nu het blijkens de inhoud een intern stuk betreft dat uitgaat van de rechtbank en is gericht aan de bodes en gerechtsofficieren. Dat de bodes dergelijk stuk zouden uitreiken aan M., de persoon die in verzoekers huis verbleef, is derhalve niet aannemelijk (administratief dossier, stuk 7, p.7). Daarenboven wijkt de inhoud van het arrestatiebevel af van het asielrelaas van verzoekende partijen. Verzoeker zou immers volgens het arrestatiebevel op verschillende plaatsen hebben aangezet tot geweld en de rust hebben verstoord, terwijl hij volgens het door hem aangevoerde feitenrelaas slechts één maal kritiek uitte, en dit in de beslotenheid van een wagen en tegenover zijn collega's. Hoe dan ook dient dergelijk document om bewijskrachtig te zijn een verhaal te ondersteunen dat samenhangend en geloofwaardig is, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Uit het "*Certificate of Character: Gambian Citizen*" van 5 februari 2009 blijkt slechts dat verzoeker geen crimineel verleden heeft doch dit bevat geen gegevens die betrekking hebben op het asielrelaas van verzoekende partijen.

Uit de neergelegde foto kan niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze werd genomen. Hieruit blijkt niet dat verzoeker de beroepsactiviteiten uitoefende die hij aanvoert en deze foto vormt hoe dan ook geen begin van bewijs voor de beweerde vrees voor vervolging van verzoekende partijen.

Het krantenartikel over de vraag van critici naar de wetenschappelijke validatie van de behandelingen door Jammeh is van algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijk algemeen artikel kan de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekende partijen niet herstellen.

Wat betreft de kaart van "helper" in het HIV/AIDS programma van de president dient te worden opgemerkt dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Het betreft immers geen officieel document. Het bevat nergens een officiële stempel of handtekening behoudens deze van verzoeker zelf. Derhalve kan dit stuk door eenieder zijn gefabriceerd en kan de herkomst ervan niet worden nagegaan.

Verzoekende partijen voegen bij het verzoekschrift, benevens de reeds eerder neergelegde en hoger besproken identiteitskaart van verzoeker, een aantal documenten om hun relaas alsnog aannemelijk te maken (rechtsplegingdossier, stuk 1).

Betreffende de twee medische attesten van december 2010 dient te worden vastgesteld dat deze geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Voor wat betreft de mogelijke oorzaak van deze verwondingen steunen de artsen immers op de verklaringen van verzoeker, hetgeen blijkt uit de frase: *“Deze zouden ontstaan zijn na een sprong van 3 meter hoogte tijdens een vlucht in zijn thuisland”*. De medische attesten tonen echter geenszins een causaal verband aan tussen de door verzoeker aangevoerde feiten en zijn verwondingen.

De overige documenten, welke worden neergelegd ter ondersteuning van verzoekers vermeende activiteiten voor het NIA, worden slechts bijgebracht in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Betreffende verzoekers kaart van het NIA dient daarenboven te worden vastgesteld dat aan dit stuk hoe dan ook bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden toegekend, nu het nergens enige officiële stempel bevat en hierop, behoudens de handtekening van verzoeker, geen handtekeningen voorkomen. Het betreft derhalve een makkelijk te fabriceren stuk waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan.

De inhoud van het *“certificate of appointment”* kan niet worden gerijmd met verzoekers eerdere verklaringen. Verzoeker hield immers voor reeds sedert 1994 werkzaam te zijn voor het NIA, terwijl hij blijkens voornoemd stuk slechts zou zijn aangesteld in deze organisatie in 1998.

De inhoud van de brief welke aan verzoeker promotie toekent vanaf 1 april 2005 is in strijd met zowel verzoekers verklaringen als deze van verzoekster. Zoals reeds hoger aangegeven ontkende verzoeker immers ooit promotie te hebben gehad en stelde hij dat hij, indien hij zou promoveren, de rang van ‘inspector’ zou krijgen. Verzoekster stelde, zo blijkt uit het voorgaande, dat verzoeker zou zijn gepromoveerd tot ‘korporaal’. Blijkens de inhoud van het bij het verzoekschrift gevoegde promotieattest zou verzoeker echter zijn gepromoveerd tot de rang van ‘Senior Detective 1, Grade 5’. Daarenboven bevat dit attest een aantal opvallende spellingsfouten (*“You.will receive”, “You are also entitle to”*).

Uit de inhoud van het attest van de *“7th African Union Summit”* kan hoogstens worden afgeleid dat verzoeker in 2006 gedurende één week mede instond voor de beveiliging bij voornoemd evenement. Het bevat echter geen gegevens die kunnen aantonen dat verzoeker voor het NIA of als helper van de president zou hebben gewerkt, noch dat de door hem aangevoerde feiten in 2010 plaatsvonden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van hun asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS